

Arrest

nr. 138 415 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

In eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X op 25 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT die loco advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 15 juni 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 10 oktober 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beroepen tegen deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arresten van 2 februari 2012 (RvV 2 februari 2012, nrs. 74 572 en 74 573).

1.3. Verzoekers dienden op 16 november 2011 een aanvraag in van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 6 januari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoekers dienden op 23 maart 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 april 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De Raad vernietigde deze beslissing in zijn arrest van 29 november 2012 (RvV 29 november 2012, nr. 92 444). Dit arrest werd op zijn beurt gecasseerd door de Raad van State (RvS 6 november 2013, nr. 225 353). De Raad vernietigde deze beslissing opnieuw in zijn arrest van 26 mei 2014 (RvV 26 mei 2014, nr. 124 732).

1.7. Verzoekers dienden op 16 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 april 2012 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoekers tegen deze beslissing indienden bij de Raad werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 22 november 2012 (RvV 22 november 2012, nr. 91 951).

1.9. Verzoekers dienden op 11 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de in punt 1.9 vermelde aanvraag op 27 november 2013 onontvankelijk.

1.11. Op 27 november 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen houdende afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 augustus 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 27 augustus 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.2.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

D.(...), A.(...)

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

+echtgenote R.(...), P.(...)

geboren te (...) op (...)

+kinderen (minderjarig)

D.(...), K.(...)

D.(...), S.(...)

D.(...), A.(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter § 3 — 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in' § ,1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 8/8/2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter § 3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“1. Foutieve motivering betreffende de ernst van de ziekte en de risico's voor het leven van verzoeker of zijn fysieke integriteit

De bestreden beslissing stelt dat de psychologische problematiek, met of zonder behandeling, geen gevaar zou inhouden voor het leven en de fysieke integriteit van de betrokkene.

Zo stelt de arts-adviseur in zijn advies: “ Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin.”

De behandeling die verzoeker nu al 2 jaren volgt zou voorts slechts symptomatisch zijn en “dus niet essentieel”.

Voorts zou de aangehaalde psychologische toestand, met name het risico op suicide, van betrokkene nergens worden bevestigd door overtuigende onderzoeken of omstandige specialistische verslagen.

1.1 Betreffende de zogenaamde “spontane evolutie”

Dat de arts-adviseur van mening is dat de ziekte van verzoeker zijn beloop zou kennen over enkele maanden en “spontaan” in gunstige zin zou evolueren is weinig serieus en bovendien foutief.

Vooreerst is het weinig serieus aangezien verzoeker aan een post traumatisch stresssyndroom lijdt waarvoor hij medicatie neemt sinds 2011 (sipralaxa, mirtazapine, invega, dominal) en eveneens sinds 2011 minstens 1x/maand zijn psychiater ziet.

Posttraumatische stressstoornis (PTSS) is een psychische aandoening die in het DSM-IV is ingedeeld bij de angststoornissen. De aandoening ontstaat als gevolg van ernstige stressgevendende situaties, waarbij sprake is van levensbedreiging, ernstig lichamelijk letsel of een bedreiging van de fysieke integriteit.

De behandelende psychiater meldt bovendien dat er sprake is van een risico op zelfmoord indien de behandeling zou stoppen.

Bovendien is de stelling van de arts-adviseur fout gezien de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker dateert van 23.03.2012, hetzij meer dan 2 jaar geleden.

Gedurende deze 2 jaren is verzoeker nog steeds in behandeling (zie medische attesten in administratief dossier) en zijn toestand is, volgens zijn behandelende arts, niet verbeterd.

Bijgevolg brengt verzoeker het bewijs dat zijn aandoening niet in gunstige zin zal evolueren binnen enkele maanden gezien hij reeds meer dan 2 jaar in behandeling is en zijn aandoening niet is “belopen”.

1.2. Betreffende de band met het land van herkomst

Ook wanneer de arts-adviseur stelt dat ongeacht het land van verblijf, verzoeker zal genezen, moet te worden vastgesteld dat dit manifest ingaat tegen de stukken van het dossier, met name de aard zelf van de aandoening van verzoeker.

De medische attesten melden duidelijk dat verzoekers aandoening verband houdt met hetgeen hij in zijn land van herkomst heeft meegemaakt.

Zo leest men o.a. in het medisch attest dd. 15.01.2013:

“ D/

La réintégration dans son milieu du traumatisme pourra réacerber les troubles posttraumatiques et dépressifs et sera incompatible avec un traitement efficace”.

Verzoeker heeft tevens een uitgebreid psychologisch verslag toegevoegd dd. 12.03.2012 betreffende de oorsprong van het post-traumatisch stresssyndroom. Dit verslag is het resultaat van de consultaties tussen verzoeker en zijn psychologe, specialist terzake die voor de vzw Ulysse werkt.

Verzoeker verwijst voorts naar de verschillende neergelegde medische rapporten die melding maken van het feit verzoeker aan het post-traumatisch stresssyndroom lijdt omwille van de trauma's die hij in zijn land van herkomst heeft meegemaakt, dat hij zich onder medicatie beter voelt doch nog steeds verschillende klachten heeft (prikkelbaarheid, stress, angst, slaapstoornissen e.a) en dat de stoornis erger is zonder medicatie.

Het standaard medisch getuigschrift maakt voorts melding van het feit dat er zelfmoordrisico's bestaan en dat een terugkeer niet aangewezen is:

“aggravation des plaintes actuelles avec sentiments de menaces pour sa vie- Risque suicidaires. Un retour au pays (milieu anxiogène) est actuellement contre indiqué pour raisons médicopsychol.”

Vrij vertaling:

“ verergering van de actuele klachten met gevoelens van bedreigingen voor zijn leven- Zelfmoordrisico's. Een terugkeer naar zijn land (verontrustend milieu) is momenteel niet aangewezen omwille van medische-psychologische redenen.”

De stelling van de arts-adviseur staat in bijgevolg voor het minst verwonderlijk te noemen.

Voorts blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier op basis van welke elementen de arts-adviseur tot dit besluit is gekomen.

Zodoende zijn verzoekers niet in staat de bestreden beslissing te begrijpen en dit in strijd met de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing maakt simpelweg geen melding van het feit dat de aandoening van verzoeker verband houdt met hetgeen hij in Tsjetsjenië heeft meegemaakt.

De arts-adviseur heeft manifest geen rekening gehouden met dit gegeven, in strijd met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

(...)

1.3. Betreffende de symptomatische behandeling

Volgens de arts-adviseur zou de behandeling van verzoeker louter symptomatisch zijn en “dus niet essentieel” zijn.

De behandeling van verzoeker bestaat uit : sipralexa, mirtazapine, invega, dominal evenals minstens 1x/maand op consultatie bij zijn psychiater.

Deze behandeling heeft tot doel verzoeker beter te doen voelen, om zijn psychische toestand te verbeteren dan wel te stabiliseren.²

Of de behandeling symptomatisch is maakt in se niets uit en valt niet onder de criteria voorzien in artikel 9ter Vreemdelingenwet die dienen te worden onderzocht.

De vraag is of ingeval van terugkeer, verzoeker risico's loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Uit de medische stukken die verzoeker heeft voorgelegd blijkt duidelijk dat ingeval van stopzetting van zijn behandeling, hij risico's loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Volgens de arts van verzoeker is een terugkeer immers niet enkel onmogelijk gezien de aandoening van verzoeker het gevolg is van trauma's opgelopen in Tsjetsjenië, maar indien de behandeling zou worden stopgezet stelt de arts van verzoeker duidelijk dat zijn situatie slechter zou worden en er sprake is van zelfmoordrisico's in hoofde van verzoeker.

Verzoekers' behandeling werd kort stopgezet gedurende 1 maand (in december 2012) en de arts stelde vast dat verzoeker opnieuw last had van prikkelbaarheid, stress, angst, slaapstoornissen e.a.(zie standaard medisch getuigschrift dd. 15.01.2013).

Het is dus duidelijk dat ingeval van stopzetting van verzoeker, zijn medische toestand slechter wordt en er sprake is van zelfmoordrisico.

Het risico op zelfdoding vormt een ziekte in de zin van artikel 9ter § 1 Vreemdelingenwet gezien het gaat om een ziekte die een “reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.”

Zelfmoord wordt in het Van Dale woordenboek als volgt gedefinieerd: “m en v -en het benemen vh eigen leven: ~ plegen.

Dat het risico op zelfdoding "louter speculatief" is doet hier geen afbreuk aan en is bovendien logisch: artikel 9ter Vreemdelingenwet betreft de risico's in de toekomst.

De arts-adviseur dient na te gaan aan welke ziekte de betrokkene lijdt en nadien nagaan of er sprake is van reële risico's voor zijn leven of fysieke integriteit of reële risico's op een onmenselijke en vernederende behandeling ingeval van niet behandeling.

Dit is in casu het geval.

De behandeling van verzoeker is dus essentieel. Zonder zijn behandeling lijdt verzoeker aan verschillende klachten en wordt zijn toestand al maar slechter en loopt hij het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling.

De arts-adviseur heeft echter niet onderzocht welke risico's verzoeker loopt indien de behandeling wordt stopgezet. Nergens uit de bestreden beslissing noch uit het administratief blijkt immers dat de arts-adviseur rekening heeft gehouden met de adviezen van de behandelende artsen van verzoeker die duidelijk stellen dat de behandeling essentieel is voor de mentale gezondheid van verzoeker.

Bijgevolg is de bestreden beslissing behept met een manifeste appreciatiefout, in strijd met de motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Immers, als openbare dienst dient verwerende partij bij het nemen van beslissingen op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren tussen alle in het geding zijnde belangen.³

Het redelijkheidsbeginsel laat niet dat het oordeel van het bestuur over te doen, maar het oordeel van verwerende partij onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.⁴

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt bijgevolg het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.⁵

Voorts schendt de bestreden beslissing artikel 9ter § 3, 4° Vreemdelingenwet gezien huidige aanvraag weldegelijk ontvankelijk had moeten worden verklaard gezien verzoeker aan een ziekte lijdt in de zin van artikel 9ter § 1 Vreemdelingenwet.

1.4 Betreffende de ernst van de ziekte van verzoeker

Bovendien stellen verzoekers opnieuw vast dat, gezien de diagnose van de behandelende psychiater van verzoeker, zij niet in staat zijn te begrijpen op basis van welke elementen de arts-adviseur, Dr. Liesenborghs, tot het besluit komt dat de ziekte van verzoeker "kennelijk" geen risico vormt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Dit terwijl, Dr. Delouvroy, die een psychiater is en eerste verzoeker sinds november 2009 volgt, in het standaard medisch getuigschrift spreekt van zelfmoordrisico's ingeval van stopzetting van de behandeling.

In casu is Dr. Liesenborghs tot een volledig ander besluit gekomen dan de behandelende psychiater van eerste verzoeker terwijl hij eerste verzoeker nooit heeft gezien en hij zijn beslissing bijgevolg enkel kon staven op het standaard medisch getuigschrift ingevuld door Dr. Delouvroy waarin wordt gesteld dat er zelfmoordrisico's bestaan in hoofde van eerste verzoeker.

Tot het besluit komen dat de aandoening PTSS en zelfmoordrisico's geen directe bedreiging vormt op het leven van eerste verzoeker, is met andere woorden in strijd met het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel maar eveneens met de motiveringsplicht aangezien Dr. Liesenborghs geen enkele reden aanhaalt waarom hij zich distantieert van het standaard medisch getuigschrift van Dr. Delouvroy.

(...)"

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.4. De door verzoeker aangehaalde artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124

464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...).”

Een ziekte, zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, wordt door de wetgever als volgt omschreven:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...).”

2.7. Verzoekers dienden blijkens het administratief dossier op 23 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers baseerden zich bij deze aanvraag blijkens de standaard medische getuigschriften van 2 februari 2012 en 15 januari 2013 op het posttraumatisch stresssyndroom van eerste verzoeker, die opgevolgd werd door een psychiater en een psycholoog en die behandeld werd met psychofarmaca.

2.8. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 8 augustus 2014, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing, er integraal deel van uitmaakt en zelfs bindend is voor de gemachtigde van de staatssecretaris zoals blijkt uit de redactie van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Het medisch advies luidt als volgt:

“NAAM : D.(...), A.(...)

Mannelijk

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

Artikel 9ter § 3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.02.2012.

Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 02.02.2012 en 15.01.2013 en de medische stukken d.d.

06.11.2010, 26.02.2013, 12.11.2013, 13.08.2013 en 11.06.2013 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Betrokkene legt tevens een document d.d. 12.03.2012 voor, afgeleverd door een psycholoog. De informatie in dit document is echter niet van die aard dat zij mijn beoordeling wijzigt van de diagnostische en klinische gegevens die blijken uit de voorgelegde doktersgetuigschriften.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

2.9. Verzoekers halen aan dat de overwegingen uit het medisch advies dat *“een dergelijke aandoening”* *“ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) zijn beloop (kent) over enkele maanden”* en *“(...) spontaan in gunstige zin (evolueert)”* door de feiten worden tegengesproken aangezien verzoeker reeds sedert 2011 voor deze problematiek wordt behandeld zonder dat de aandoening is verdwenen. Vervolgens stellen verzoekers dat uit de medische getuigschriften blijkt dat een terugkeer niet aangewezen is en dat de herintegratie in het milieu van de opgelopen trauma's de problemen kan verergeren en onverenigbaar is met een effectieve behandeling en dat dit in het advies niet wordt beantwoord. Tenslotte zijn verzoekers van mening dat het feit dat de behandeling louter symptomatisch zou zijn, geen element is dat van belang is bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat niet werd onderzocht welke risico's verzoeker loopt indien de behandeling wordt stopgezet.

2.10. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekers:

“In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter § 3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het advies dd. 08.08.2014 maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(...).”

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter § 3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Verweerder merkt in dit kader op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Aldus heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

“De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan.

Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze “medische filter” laat de Dienst

Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, DOC 53-1824, p. 4)

Zie ook:

"De opdracht waarmee de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is belast, heeft aldus principieel geen uitstaans met het diagnosticeren, voorschrijven, toedienen noch opvolgen van de medische behandeling van een consulterende patiënt zodat de ambtenaar-geneesheer in casu niet kan worden geacht over te gaan tot het verstrekken van gezondheidszorg in de zin van de wet betreffende de rechten van de patiënt en de verzoekende partij zich in relatie tot de ambtenaar-geneesheer niet de hoedanigheid van patiënt in de zin van voormelde wet kan aanmeten. De verzoekende partij kan dienvolgens evenmin worden bijgetreden waar zij stelt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een ongeoorloofde inmenging zou vormen in haar lopende behandeling zoals vooropgesteld door haar behandelende artsen." (R.v.V. nr. 120.673 dd. 14.03.2014)

Verweerder verduidelijkt dat de arts-adviseur in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins gehouden is om na te gaan of de verzoekende partij in het land van herkomst alle behandelingen kan verkrijgen, dewelke in België worden gevolgd. De arts-adviseur dient slechts te onderzoeken of er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het staat de arts-adviseur hierbij vrij om af te wijken van het standpunt dat wordt ingenomen door de behandelende geneesheer van de verzoekende partij. Inderdaad moet worden benadrukt dat het loutere verschil in mening tussen de arts-adviseur en de behandelende geneesheer niet kan volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Zie in die zin:

"De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: "Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten".

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is." (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

En ook:

"2.7. Het staat de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde evenwel uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer." (R.v.V. nr. 120.673 van 14 maart 2014; zie ook R.v.V. nr. 124.312 van 21 mei 2014)

De verzoekende partij voert aan dat uit het advies dd. 08.08.2014, noch uit de bestreden beslissing blijkt waarop de arts-adviseur zich gesteund heeft om tot diens besluit te komen. De verzoekende partij meent dat zij aldus niet in staat is de bestreden beslissing te begrijpen.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder gelden dat uit de overwegingen in het advies van de arts-adviseur dd. 08.08.2014 wel degelijk afdoende blijkt om welke redenen de arts-adviseur heeft besloten dat de aandoening van de verzoekende partij niet beantwoordt aan een ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk.

Terwijl de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat nog meer specifiek diende te worden gemotiveerd waarom de arts-adviseur van oordeel is dat er actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, zonder behandeling in het land van herkomst. Immers heeft de arts-adviseur afdoende gemotiveerd dat de aandoening geen behandeling behoeft, terwijl het voorgehouden suïciderisico zuiver speculatief was.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat in de door haar voorgelegde medische stukken het risico op zelfdoding op afdoende gefundeerde wijze werd toegelicht, zodat de arts-adviseur niet kennelijk onredelijk tot diens beslissing is gekomen. De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag waar zij voorhoudt dat het risico op zelfdoding louter speculatief is.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat de bewijslast in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekende vreemdeling, dewelke de nodige stukken dient voor te leggen om de door haar aangevoerde aandoening, alsook de door haar aangevoerde risico's voldoende aannemelijk te maken.

"De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust derhalve op de schouders van de vreemdeling; verzoeker kan zijn eigen nalatigheid niet verschuiven naar de verwerende partij. De Raad merkt tevens op dat het aan verzoeker toekomt om, indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten. Dit houdt ook in dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden." (R.v.V. nr. 72 455 van 22 december 2011, www.rvv-cce.be)

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat het in casu kan volstaan om louter op te werpen dat er een risico op zelfdoding zou bestaan, zonder dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk redenen zijn om aan te nemen dat er in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op suicide bestaat.

Zie ook:

Verzoekers betogen verder dat de depressie van verzoeker wel degelijk ernstig is, nu er in de medische stukken melding van wordt gemaakt dat hij suïcidaal is. Op lezing van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze wel degelijk rekening heeft gehouden met deze vermelding in de medische attesten, doch oordeelde dat dit ingeroepen risico op suicide louter speculatief is. De Raad merkt op dat het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer op bepaalde punten strijdig is met de door verzoekers neergelegde medische attesten en dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten (cfr. RvS 31 mei 2011, nr. 213.594). Verzoekers maken niet aannemelijk dat in de door hen voorgelegde medische attesten wel degelijk op gefundeerde wijze het reële karakter van het risico op zelfdoding werd toegelicht. Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling, doch blijven in gebreke aan de hand van concrete vermeldingen of vaststellingen in de door hen ter ondersteuning van de aanvraag aangebrachte medische stukken aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer kennelijk niet onredelijk handelde door dit vermelde risico als louter speculatief af te doen.

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat het in se niet uitmaakt of de door haar gevolgde behandeling slechts symptomatisch is, laat verweerder nogmaals gelden dat de arts-adviseur geenszins dient na te gaan of alle door de verzoekende partij gevolgde behandelingen in het land van herkomst beschikbaar zijn, doch enkel of er een reëel risico is op een vernederende of onmenselijke behandeling indien er geen behandeling beschikbaar is.

Bijgevolg vermocht de arts-adviseur wel degelijk vast te stellen dat de door de verzoekende partij gevolgde behandeling geenszins essentieel, want slechts symptomatisch is. De verzoekende partij haar kritiek hieromtrent mist grondslag.

Het loutere feit dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verzoekende partij levert nog kritiek op het feit dat de arts-adviseur niet motiveert waarom hij zich distantieert van de vaststellingen van de behandelende geneesheer van de verzoekende partij.

Dienaangaande laat verweerder nog gelden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nergens voorschrijft dat de arts-adviseur uitdrukkelijk zou moeten motiveren om welke redenen wordt afgeweken van de door de verzoekende partij voorgelegde medische stukken. Verweerder benadrukt dat de arts-adviseur wel degelijk kan volstaan met de vaststelling dat de aandoening van de verzoekende partij

geen reële risico op een vernederende of onmenselijke behandeling inhoudt, zelfs indien er geen behandeling beschikbaar is in het herkomstland.

“Dienaangaande dient de Raad op te merken dat noch de formele motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer verplicht om in zijn advies een uitleg te verstrekken waarom hij afwijkt van de medische documenten. De ambtenaar-geneesheer heeft enkel de in artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde verplichting.” (R.v.V. nr. 115.598 dd. 12.12.2013)

De verzoekende partij haar kritiek kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel bij haar eerste middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de reële risico's op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst. de arts-adviseur zou manifest geen rekening gehouden hebben met de risico's van een stopzetting van de behandeling.

Verweerder laat gelden dat uit het advies van de arts-adviseur evenwel afdoende blijkt dat uitdrukkelijk werd vastgesteld dat de aandoening waaraan de verzoekende partij lijdt onvoldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat er actueel een reël risico bestaat voor het leven of fysieke integriteit van verzoekende partij en benadrukte ook dat de afwezigheid van een behandeling voor het gezondheidsprobleem van verzoekende partij in het thuisland geen aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar deze stelt dat de arts-adviseur geen rekening zou hebben gehouden met de mogelijke risico's van stopzetting van de in België gevolgde behandeling.

Zie in die zin:

“In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, houdt de arts-adviseur zich met deze beoordeling wel degelijk aan de aan hem toevertrouwde opdracht van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat stelt dat “De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, (...) en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (...) die daaromtrent een advies verschaft.” De arts-adviseur concludeert dat er geen sprake is van een aandoening “die een reël risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reël risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.” Er wordt dus wel degelijk geantwoord op de vraag of de chronische hepatitis C (thans) een ziekte is die voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 120 493 van 13 maart 2014)

Tevens moet worden geduid dat wanneer een controlearts vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medicatie die hij in België gebruikt geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de controlearts zich nog uitsprekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reël risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De arts-adviseur is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van de Raad waarbij administratieve beslissingen werden vernietigd op basis van de vaststelling dat een arts-adviseur had nagelaten te onderzoeken of een medisch probleem een reël risico inhield voor de fysieke integriteit van een vreemdeling of voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in diens land van herkomst.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

“Verzoeker toont niet aan dat het advies van de arts-adviseur op kennelijk onjuiste informatie berust. Het loutere feit dat verzoeker het oneens is met de vaststellingen van de arts-attaché en de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Met zijn vage beweringen dat het gezondheidssysteem van Turkije gebrekkig is, toont verzoeker geen onredelijke handelwijze aan. Tevens moet worden benadrukt dat uit artikel 9ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat steeds dient te worden onderzocht of een bepaalde medische behandeling in een bepaald land beschikbaar en toegankelijk is. De ambtenaar-geneesheer dient na te gaan of er een reël risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van de vreemdeling die

verzoekt op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Wanneer de ambtenaar-geneesheer in casu vaststelt dat niet blijkt dat er een directe bedreiging is voor het leven van betrokkene, de aangehaalde psychologische toestand niet bevestigd wordt door beschermingsmaatregelen noch door overtuigende onderzoeken, er sinds 2006 geen nood is aan hospitalisatie met permanent toezicht, er niet blijkt dat er een kritieke gezondheidstoestand is, noch dat er een vergevorderd stadium van de ziekte is kan hij bijgevolg in beginsel, zonder de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling te hebben onderzocht, concluderen dat er geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling ingevolge het ontbreken van de nodige medische behandeling bestaat.” (R.v.V. nr. 123 172 van 28 april 2014). (...)”

2.11. De Raad stelt vast dat de verwerende partij er niet in slaagt aan te geven waarop de overweging uit het medisch advies is gestoeld dat de aandoening *“ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) zijn beloop (kent) over enkele maanden en (...) spontaan in gunstige zin (evolueert)”*. Zoals verzoekers terecht aangeven wordt deze overweging immers door de feiten tegengesproken vermits verzoeker reeds geruime tijd aan deze aandoening lijdt en de arts-adviseur blijkbaar toch een posttraumatisch stresssyndroom weerhoudt. Bovendien blijkt uit het standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van 15 januari 2013 dat een stopzetting van de psychotrope medicatie aanleiding gaf tot een verergering van de klachten, waardoor voormelde overweging van de arts-adviseur, die niet verder worden gestoffeerd, inderdaad als *“weinig serieus”* kan worden bestempeld, zoals verzoekers betogen. De verwerende partij is evenmin in staat te verantwoorden op welke grond de arts-adviseur poneert dat de aandoening identiek zou evolueren, *“ongeacht het land van verblijf”*, terwijl uit de aangeleverde SMG's uitdrukkelijk blijkt dat een reïntegratie in het milieu van de traumatische ervaringen een negatieve invloed zou hebben. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten waarin wordt gewezen op een ernstig risico (...) bij een terugkeer naar omstandigheden die aan de basis van een trauma liggen, niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224 723), zoals verzoekers terecht aanstippen. De verwerende partij oppert dat het enkele feit dat het advies van de ambtenaar-geneesheer tot andere conclusies komt dan de behandelend geneesheer niet volstaat om de beslissing kennelijk onredelijk te bevinden. De Raad wijst er echter op dat in het arrest van de Raad van State dat in dit verband door de verwerende partij wordt geciteerd (RvS 15 september 2010, nr. 207 380) wordt vereist dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn advies rekening heeft gehouden met alle elementen uit de aangeleverde standaard medische getuigschriften, hetgeen *in casu* niet het geval is. Uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de arts-adviseur dient na te gaan of de betrokkene een reëel risico loopt *“op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst”*. Hoewel uit artikel 9ter, § 1 geenszins de algemene wettelijke verplichting voortvloeit om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken, dienen de verzoekende partijen te worden bijgetreden waar zij stellen dat het feit dat een behandeling louter symptomatisch (en dus niet essentieel) zou zijn, niet automatisch uitsluit dat er geen sprake kan zijn van het in artikel 9ter, § 1 bedoelde risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij afwezigheid van de medicamenteuze behandeling. De kritiek van verzoekers op de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer is pertinent.

2.12. Uit het advies van 8 augustus 2014 kan niet worden afgeleid dat de arts-adviseur met alle elementen uit de SMG's rekening heeft gehouden noch dat deze correct werden beoordeeld. Aangezien het advies gestoeld is op een aantal ongestaafde premissen, kan ervan worden uitgegaan dat de arts-adviseur op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Er is sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van een motiveringsgebrek. Het advies, dat krachtens artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet een bindend karakter heeft, blijkt kaduuk hetgeen aanleiding geeft tot de vernietiging van de beslissing van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Een verder onderzoek van de overige middelen uit het verzoekschrift kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring waardoor deze thans niet verder dienen te worden besproken.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN